

ærede Udenrigsminister, at Danmark efter denne Traktat juridisk, traktatmæssigt, under ingen Omstændigheder er forpligtet til at træffe aktive Foranstaltninger til Opretholdelse af Aalandsøernes Neutralitet? Hvis den højtærede Udenrigsminister blot vil svare mig et kort, klart Ja eller Nej paa dette Spørgsmaal, saa har jeg faaet alt, hvad jeg ønsker. Dersom den højtærede Minister svarer: Ja, det mener jeg — saa tror jeg, at den højtærede Minister gjorde vel i at notificere dette overfor den svenske og den finske Regering.

At Sagen ikke har været saa lige til for den højtærede Udenrigsminister, det forekommer mig ogsaa at fremgaa deraf, at efter hvad der er blevet mig meddelt fra ret god Kilde, har den højtærede Regering haft ikke saa lidt Betænkelse under Konferencen i Genf med Hensyn til, hvorvidt den overhovedet kunde forsvare at underskrive en saadan Konvention for Danmark, idet man mente, at det i hvert Fald til en vis Grad stred mod det gængse og tilvante i Opfattelsen af vor Neutralitet. Og Indbydelsen til Konferencen gik som nævnt ud paa, at man skulde undersøge Midlerne til at garantere Aalandsøernes Neutralitet; man vidste fra dansk Side, hvad det gjaldt. Men man undslog sig dog ikke ved at gaa med til Traktaten i Betragtning af, at Danmark som Østersøstat er interesseret i Løsningen af dette Spørgsmaal. Dersom det nu er Tilfældet, at den højtærede Udenrigsminister har haft Betænkelse med Hensyn til at underskrive denne Traktat, saa maa det dog vel være, fordi der er Grund til det, og dersom Danmark ved at paatage sig denne Garantiforpligtelse overhovedet ikke har nogen reel Forpligtelse til i paakommende Tilfælde at træffe aktive Foranstaltninger, men kan holde sig udenfor, saa er der jo ingen Grund til at nære nogen særlig Betænkelse. Jeg tror, vi med Hensyn til vore udenrigspolitiske Retningslinier i den nye Verden, som vi er kommet til at leve i — det er den højtærede Statsminister selv, der har sagt, at Verden er blevet en anden —, mere og mere maa gøre os klart, at man ikke paa een Gang baade kan være med og være udenfor, men man maa en af Delene.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch hævdede, at Danmark ingen Midler har til at optræde som Dørvogter ved Østersøen, ja, at Danmark overhovedet ikke kan være Dørvogter. Det Spørgsmaal, hvorvidt Danmark militærpolitisk og strategisk er det, overhovedet kan være det, og i hvilket Omfang det bør og maa være det,

vil det være det egentlige Tidspunkt at diskutere, naar Militærlovene forelægges. Jeg vil blot gerne her i Anledning netop af denne Traktat, hvorved Danmark forpligter sig som Garantimagt for et vist Omraades Neutralitet, pege paa, at Meningen maa dog vel være, naar man overhovedet skal skride til en saadan Konvention mellem lutter Medlemmer af Folkeforbundet, at man har ment, at der maatte noget mere til, at der maatte en yderligere Garanti til end den, der ligger i Medlemskabet af Folkeforbundet. Thi hvis de Forpligtelser, de Rettigheder, man har som Medlem af Folkeforbundet, var tilstrækkelige ogsaa i dette Tilfælde, hvis selve det, at disse Stater er Medlemmer af Folkeforbundet, gav den fornødne Garanti her, saa behøvede man jo enten slet ingen Overenskomst som denne, eller ogsaa maatte Traktaten have faaet et væsentligt andet Indhold, end den har faaet, i saa Fald maatte Pagtens Bestemmelser være optaget i Traktaten og kombineret med de særlige Bestemmelser i denne.

Naar man er gaet videre, er det, fordi man mener, at de særligt interesserede Østersøstater skulde have noget, som gjorde Forpligtelsen mere effektiv end de Forpligtelser, de har indbyrdes som Medlemmer af Folkeforbundet. Ingen er i Virkeligheden fuldstændig klar over, hvad Rækkevidden af Forpligtelsen er, den højtærede Udenrigsminister mener eet, og jeg mener et andet; med Ordlyden af Artikel 7 foran mig og i Betragtning af hele denne Sags Tilblivelse og Gang har jeg god Grund til at mene, at min Opfattelse er den rigtige. Men hele denne Disput burde have fundet Sted i hvert Fald til at begynde med i et udenrigspolitisk Udvalg. Hvor mange Ubehageligheder og hvor meget Besvær og Skade kunde ikke tidt undgaaes, hvis vi drøftede Sagerne successivt Skridt for Skridt i et udenrigspolitisk Udvalg med den højtærede Udenrigsminister? Saa vilde Rigsdagens Kontrolret blive effektiv og den højtærede Udenrigsministers Informationspligt overfor Rigsdagen ogsaa blive effektiv. Nu er ingen af Delene effektiv.

Denne Traktat, forekommer det mig, er en af Grundene til, at vi ved de kommende Militærforhandlinger kommer til yderligere udover, hvad der allerede hidtil har maattet ske, som Følge af, at vi er Medlem af Folkeforbundet, at revidere — det har den højtærede Statsminister selv i Fjor erkendt, at vi maatte under de ændrede Verdensforhold — Opfattelsen af vort hidtidige danske Neutralitetsbegreb. Derfor